

ПРОЛОГ

Ще вчора ми були незнайомі, а сьогодні вже стали подругами. Зазвичай у дівчат саме так і буває.

Як легко ми переходимо від холодної ввічливості на публіці до підмальовування одна одній губ у задушливих вбиральнях барів, дотику пальців у натовпі гарячих тіл. Від поширення зухвалих пліток, що їх шепчемо ми комусь на вухо, до метання компліментів, що, мов дротики, мають влучити в яблучко, — бажання бодай чимось привернути до себе увагу. Пам'ятаю, як я подумала, що мені геть не зрозуміло, чому саме я впала їй в око. Вона помітила мене з протилежного кінця коридору, коли я, нахилившись і зосередивши свій погляд на кошику для брудної спідньої білизни, складала туди свою — у квіточки, зірочки, ще й у тоненьку рожеву смужку, наче у школярки. Саме тоді в неї промайнула думка: це вона, моя найкраща подруга. І з тієї миті я нею й стала.

— Ну ж бо, крути! — вигукує Люсі, і я відчуваю, як моргаю. Повіки важкі, кімната м'яко крутиться, як наші старі пральні машини в гуртожитку, повільні, громіздкі та завжди зламані. У приміщенні постійно

висить хмара диму — від цигарок, свічок, пахощів, травки, — і цей дим в'ївся в ковдри, подушки на дивані. Здається, якби я ляснула по них, вони б закашляли.

Я досі пам'ятаю, як мамині подруги із заміського клубу заправляють мені волосся за вухо і їхні пальці затримуються на моїй щоці, ніби я їхня особиста порцелянова лялька. Я їм здавалася надто тендітною та крихкою, попри те що саме я складала коробки в багажник, поки вони, мрійливо усміхаючись, зі сльозами на очах розповідали мені про свої студентські роки. Їм хотілося, щоб і я нарешті знайшла своїх однокласників, та своїх подруг.

— *Ось побачиш*, — казали вони. Їхні шиї туго обвивали перлові намиста, наче дизайнерські зашморги, поки моя мати із цікавістю спостерігала за нами з газону. — *У коледжі все інакше. Там знайдеш друзів на все життя.*

Саме на це я й сподівалася. Що все буде інакше. Проте «друзі на все життя» — це не більше, ніж міф, вигадка... Заспокійлива казочка, яку ми розповідаємо собі, щоб не замислюватися над тим, як страшно залишитися в цьому світі самому. Колись я в це вірила. Міцно притискала цю казочку до грудей, мов дикого звіра, якого приручила, аж поки він не роздряпав мені шию й не вивільнився, залишивши мене побитою, покусаною й самотньою.

— Марго.

Я підвела очі й побачила Люсі, яка пильно дивилася на мене. Її зіниці були розширені й круглі, немов два недопалки. Мені навіть здалося, що з її очей клубочився дим, звиваючись у повітрі.

— *Крути!*

Я знову кліпнула, немов щойно прокинулася, і раптом усвідомила, де була: стегна прилипли до дерев'яної підлоги, спина впиралася в кут журнального столика. Усе довкола здавалося туманним і розмитим, ніби уві сні, як каламутне дно склянки з водою, що вже давно стояла на тумбочці. Ми сиділи колом — Люсі, Слоан і я, — склавши ноги по-турецьки, а між нами лежав ніж, який Люсі витягла з підставки. Ніколь сиділа на дивані, як завжди, відсторонена. Я потягнулася до ножа, щоб нарешті його крутнути. Дивилася, як блискучий кінчик леза рухався по колу, мов стрілка чудернацького годинника: третя, шоста, дев'ята, дванадцята. Ми всі затамували подих, коли ніж повільно зупинився, вказуючи на Люсі.

Краєм ока я помітила, як Слоан пожвавішала, її спина напружилася, наче в суриката, який зненацька відчув якусь віддалену небезпеку. Навіть Ніколь зиркнула в наш бік, її худорляве тіло згорбилося на подушці, яку вона міцно обіймала тонкими, як зубочистки, руками.

— Правда чи дія, — кажу я хрипким надсадним голосом. Мої губи пульсують, їх поколює, і я, намагаючись змочити горло, надпиваю з пляшки «Шведки», що стоїть між нами.

Люсі всміхається, ніби запитання риторичне. Ніби й питати було не варто. Потім вона нахиляється й хапає ніж: один за одним її пальці охоплюють руків'я, і так природно, ніби то плойка чи пляшка пива. Саме так вона стискала моє зап'ястя, коли знаходила мене в натовпі і тягнула за собою в ніч.

Вони мали рацію, ті жінки. Дружба в коледжі була особлива. Ми були готові на все заради одна одної. На все.

РОЗДІЛ 1

Ми сидимо поруч, пліч-о-пліч, ніби у колоні ув'язнених.

Я відчуваю, як кістка стегна Ніколь врізається мені в бік; Слоан безупинно колупає свою кутикулу, розсипаючи мертві клітинки шкіри по підлозі, наче сіль. Ми в піжамах, а на щоках — залишки вчорашньої туші. Ніколь з її дитячим обличчям і заплетеними кісками, як у школярки, видається щонайменше на п'ять років молодшою, ніж є насправді. Темне волосся Слоан зібране у хвіст, з якого стирчить один кучерик. А я навіть не знаю, у що вбрана. Якась чужа футболка, що її, мабуть, підбрала поспіхом з підлоги й привласнила собі, з плямами під пахвами і не тільки.

— Дівчата!

Я піднімаю очі: перед нами стоїть детектив, взявши руки в боки. Мені не подобається, як він вимовив оце «дівчата», так ніби ми діти, яких зараз будуть сварити. Деякі слова мають звучати тільки з жіночих уст. Часом жорсткі, але водночас ніжні висловлювання, які ми розсипаємо навколо, наче блискітки, та коли

їх промовляють чоловіки, вони раптом набувають гіркого присмаку. Слово «дівчата» було саме таке.

— Коли ви востаннє бачили свою подругу Люсі Шарп?

Я дивлюся спершу ліворуч, тоді праворуч. Ніколь втупилася в стіл, Слоан — у свої нігті. Ми всі думаємо про ту ніч, я в цьому впевнена. Минув лише тиждень, а здається, наче ціле життя. Ми думаємо про те, як сиділи на підлозі, а між нами крутився ніж, металеве вістря якого відбивало світло лампи, вимальовуючи химерні обриси на стінах. Як Люсі схопила руків'я і її погляд став диким, а посмішка розповзлася обличчям, оголивши ікла, — справжня усмішка Чеширського кота. Як вона підняла ніж над головою, і я побачила в металевому відблиску своє відображення. Тоді мені привиділося, що я в тому відображенні якась інакша. Викривлена. Скажена, дика і водночас жива.

— Рано чи пізно комусь доведеться щось сказати.

Я знову дивлюся на детектива. Його чоло схоже на стару шину: потріскане й блискуче. Обличчя червоне й набрякле, ніби хтось стискає його знизу, чекаючи, поки він лусне. Я розглядаю його руки: навколо обручки шкіра набрякла, і пальці подібні до тугих сосисок. Він досі стоїть, взявши руки в боки. Ноги широко розставлені, так ніби він вирішив зобразити ковбоя зі старого вестерну чи копіював стійку із серіалу про поліцейських.

— Три дні тому, здається, — кажу я.

Він дивиться на мене — першу, хто заговорила.

— Здається?

Я киваю.

— Так. Здається.